

голѣмъ приятель. Единъ пжтъ то чу нѣкой да казва: „Тази елха нищо не струва. Дървото е извънредно сухо и чепаво, то може да послужи само за горене“.

Сирачето се засмѣ, щомъ чу това, понеже за него бѣше една голѣма радостъ, че дървото нѣма да бѣде настъргано за дѣски, отъ които да бѣде направенъ мостъ, по който да тичатъ и тѣпчатъ коне.

Най-послѣ бѣдното момче затвори очи и умрѣ.

Сега дърводѣлецътъ трѣбваше да направи за него ковчегъ. Но той си мислѣше, че надали ще получи пари за своята работа, та му се свидѣше да употребѣи за ковчега хубаво дърво и той отрѣза нѣколко груби и негодни дѣски отъ старата елха, които бѣха пълни съ чепове, съ много пукнатини и цѣпнатини.

Тѣй умрѣлото момче бѣше поставено въ единъ грозенъ ковчегъ.

Но отъ тоя моментъ, отъ какъ тѣлото му бѣ поставено вжтрѣ, изединъ пжтъ дървото стана здраво, лѣскаво черно като абаносъ и издаваше наоколо си единъ приятенъ миризъ, като отъ рози, щото цѣлата кжща бѣше изпълнена отъ тази миризма.

Тогава вторитѣ родители на храниничето се ужасиха и почнаха да се каятъ за сторенитѣ злини; всички съсѣди се завтекоха да видятъ покойника. Тѣ възхвалиха Бога и порицаха лошия вторъ баща за неговата жестокостъ къмъ бѣдното сираче. Цѣлото село придружи смъртнитѣ останки на бѣдното момче и дори много други отъ съсѣднитѣ села. Тѣлото бѣ погрѣбано въ църква и цѣлия храмъ се изпълваше отъ розовъ миризъ.
